

Arrest

nr. 118 040 van 30 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Zweedse nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 augustus 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 10 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. VERSCHAEREN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 juli 2011 diende verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende.

1.2. Op 31 januari 2012 werd verzoekster in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.3. Op 28 augustus 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing die een einde stelt aan het recht op

verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Verzoekster werd hiervan in kennis gesteld op 6 september 2013.

Dit is thans de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: S.V., Nationaliteit :Zweden, Geboortedatum : (...), Geboorteplaats: (...), Identificatienummer in het Rijksregister: (...), Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...).

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

De betrokkene vroeg op 25/07/2011 een verblijf aan als werkzoeker/werkenmer. Als bewijs legde ze een bewijs voor van Actiris waarbij ze ingeschreven is als werkzoekende en ook bewijzen dat ze werk zoekt.

Op 31/01/2012 werd ze in het bezit gesteld van een bijlage 8.

Conform art. 42 bis van de wet van 15/12/1980 kan een einde gesteld worden aan het verblijf als de betrokkene niet meer voldoet aan de voorwaarden van art. 40§4 van de wet van 15/12/1980. Hiervoor moet ze dus bewijzen dat ze nog steeds aan de voorwaarden voldoet als werkzoekende of dient ze bewijzen voor te leggen dat ze een ander statuut heeft.

Na controle van de RSZ databank (Dimona) blijkt dat de betrokkene slechts sporadisch en marginaal heeft gewerkt in België. De betrokkene kan dus geen aanspraak maken op het statuut van werknemer. Haar laatste (marginale) arbeidsprestatie dateert ook van mei 2013.

Gezien de betrokkene reeds 2 jaar in België is en slechts enkele dagen heeft gewerkt bij verschillende werkgevers, bewijst ze ook niet dat ze een reële kans op tewerkstelling heeft. Gedurende minstens de laatste 5 maanden heeft de betrokkene ook geen enkele arbeidsprestatie meer geleverd waardoor ze geen reële kans bewijst om nog te worden aangesteld. Hierdoor voldoet ze niet meer aan de voorwaarden van art. 50§2,3°b. van het KB van 08/10/1981.

Volgens informatie verkregen van de POD Maatschappelijke integratie krijgt de betrokkene leefloon sinds april 2013. De betrokkene kan dus ook haar verblijf niet behouden als beschikker van voldoende middelen van bestaan (art.40 §4, 2° van de wet van 15/12/1980) gezien ze als beschikker van voldoende middelen van bestaan een onredelijke belasting voor het sociaal bijstandstelsel zou betekenen.

Om die redenen wordt het verblijf beëindigd conform art. 42 bis van de wet van 15/12/1980."

2. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *"doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft"*.

2.1. In een eerste middel werpt verzoekster op: *"schending van art. 42bis, §2, 1° J° artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."*

Verzoekster betoogt als volgt in haar synthesesemorie:

"Doordat verweerster het verblijf van verzoekster beëindigt zonder rekening te houden met het gegeven dat verzoekster, die thans nog werk zoekt én een reële kans maakt op tewerkstelling, als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt is.

Terwijl art. 42bis, §2, 1° van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen duidelijk voorziet dat een burger van de Unie, onder welke categorie verzoekster te catalogeren valt, diens verblijfsrecht als werkzoekende met reële kans op tewerkstelling BEHOUDT als hij als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt is.

Met verwijzing naar het omstandig feitenrelaas, inzonderheid punt "1.4. Medische problematiek van verzoekster" en met verwijzing naar respectievelijk stavingsstukken met nrs. 14, 15, 16, 17, 18 en 25 betoogt verzoekster ten genoegte van recht dat zij arbeidsongeschikt is en dienvolgens haar recht op verblijf behoudt.

Verweerster houdt onterecht voor dat de preciaire gezondheidstoestand van verzoekster haar niet bekend was. Zulks is misplaatst en leugenachtig.

Meermaals diende verzoekster zich persoonlijk aan bij de bevoegde diensten op het stadhuis van SINT-NIKLAAS mét kopie van de diverse geneeskundige attesten dewelke de zware problemen aan de knie alsook haar ongeschiktheid tot het verrichten van arbeid illustreerden, doch zij werd keer op keer wandelen gestuurd.

Minstens kwam het aan verweerster toe om verzoekster, uiteraard na gedegen onderzoek van de stukken die zij telkenmale aanbracht, duidelijk mee te delen welke documenten zij dan wel van haar verwachtte mochten deze niet volstaan. Zulks is evenwel niet gebeurd, zodat verzoekster daar hoegenaamd geen weet van kon hebben.

De rechtspraak die verweerster inroept kan dan ook geenszins worden 'toegepast' in onderhavige zaak. Verweerster heeft doelbewust de ogen gesloten voor de precare en gestaafde gezondheidstoestand van verzoekster en hier onterecht geen rekening mee gehouden bij het nemen van de thans bestreden beslissing.

De motivering zoals gehanteerd door verweerster als zou zij geen reële kansen op tewerkstelling genieten is overigens pertinent onjuist.

De kansen op tewerkstelling van verzoekster blijken onmiskenbaar uit de door haar sinds haar aankomst in BELGIË geleverde arbeidsprestaties, dewelke in tegenstelling tot wat verweerster op leugenachtige wijze laat uitschijnen wel wat meer om het lijf hebben dan enkele dagen tewerkstelling, en zijn dus wel degelijk "reëel".

Het is door haar wankel gezondheidstoestand dat zij tijdelijk arbeidsongeschikt is !

Gelet op bovenstaande schendt de bestreden beslissing de Wet, m.n. in art. 42bis, §2, 1° J° artikel 40, § 4, eerste lid, 1°. Het eerste middel is ernstig en gegrond."

2.2. Artikel 42bis van de Vreemdelingenwet – dat de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing in zoverre verzoeksters verblijfsrecht wordt beëindigd – luidt als volgt:

"§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voorarbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding."

Artikel 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

(...)"

2.3. Kernvaststellingen van de bestreden beslissing zijn dat verzoekster niet kan worden beschouwd:

- als werknemer, aangezien zij slechts sporadisch en marginaal gewerkt heeft, waarbij vastgesteld wordt dat haar laatste als marginaal bestempelde arbeidsprestatie dateert van mei 2013;

- als werkzoekende, aangezien zij in de afgelopen twee jaar slechts enkele dagen gewerkt heeft en geen enkele arbeidsprestatie meer heeft verricht sinds mei 2013, zodat ze geen reële kans op tewerkstelling aantoonde;

- als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, aangezien zij een leefloon ontvangt sinds april 2013.

2.4. Verzoekster verwijst in eerste instantie naar artikel 42bis, §2, 1° van de Vreemdelingenwet dat het behoud van verblijfsrecht regelt en betoogt in essentie dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zij tijdelijk arbeidsongeschikt is omwille van haar preciaire gezondheidstoestand.

2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster aan haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag een bewijs van inschrijving bij Actiris en talrijke sollicitatiebewijzen voegde, waarna zij een verblijfsrecht als werkzoekende verkreeg. Blijkens het administratief dossier legde verzoekster na het verkrijgen van haar verblijfsrecht als werkzoekende geen enkel document neer. Waar verzoekster verwijst naar *“de stukken die zij telkenmale aanbracht”* dient de Raad derhalve op te merken dat uit het administratief dossier geenszins blijkt dat zij enig bijkomend stuk voorlegde na het indienen van haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag.

2.6. Verwerende partij betoogt in haar nota met opmerkingen dat zij niet op de hoogte was van verzoeksters gezondheidstoestand. Verzoekster acht dit *“misplaatst en leugenachtig”*, maar de Raad stelt vast dat uit het administratief dossier geenszins het tegendeel blijkt. Verzoekster kon derhalve niet verwachten dat verwerende partij rekening zou houden met of motiveren aangaande haar gezondheidsproblemen. Verzoekster kan niet onwetend zijn van het feit dat haar verblijfsrecht niet definitief is en dat verwerende partij kan controleren of zij nog voldoet aan de gestelde verblijfsvoorwaarden. De Raad wijst erop dat het aan verzoekster toekwam om zelf zorgvuldig te zijn en verwerende partij in kennis te stellen van haar gezondheidstoestand die een impact heeft op haar verblijfsrecht, verkregen als werkzoekende. Verzoekster kan niet van verwerende partij verwachten dat zij hieromtrent zelf informatie zou vergaren. Ook in hoofde van verzoekster bestaat de zorgvuldigheidsplicht (RvS 28 april 2008, nr. 182.450) en verzoekster heeft hieraan niet voldaan. Het blijkt niet en verzoekster maakt ook niet aannemelijk dat zij niet in de mogelijkheid was om stukken aangaande haar gewijzigde gezondheidstoestand bij te brengen, noch dat zij niet moest weten dat zij die stukken moest bijbrengen (cf. RvS 12 maart 2013, nr. 222.809).

2.7. Voor zover verzoekster het gebrek aan stavingsstukken aangaande haar medische toestand poogt te verklaren door te stellen dat zij *“keer op keer wandelen gestuurd [werd]”* door het stadsbestuur van S., wijst de Raad erop dat deze bewering niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan worden getoetst bij gebrek aan bewijs en derhalve niet in aanmerking genomen kan worden.

2.8. Verzoekster voegt verschillende stavingsstukken aan haar verzoekschrift waaruit haar arbeidsongeschiktheid zou moeten blijken. De Raad stelt vast dat deze stukken zich niet in het administratief dossier bevinden en wijst erop dat hij niet kan besluiten tot de onwettigheid van de bestreden beslissing aan de hand van stukken waarover verwerende partij niet beschikte op het moment van het treffen van de bestreden beslissing.

2.9. Waar verzoekster in tweede instantie opwerpt dat het onjuist is dat zij geen reële kans op tewerkstelling zou hebben en hierbij verwijst naar haar arbeidsprestaties die zij geleverd heeft sedert haar aankomst in België, wijst de Raad erop dat haar arbeidsprestaties in het verleden door verwerende partij in de bestreden beslissing bestempeld worden als marginaal en sporadisch, waarbij benadrukt wordt dat de laatste arbeidsprestatie dateert van mei 2013. Het gegeven dat verwerende partij deze prestaties als marginaal bestempelt, houdt niet in dat zij ze niet als reëel beschouwt. Het is niet strijdig met de in het middel aangehaalde bepalingen om uit dit alles af te leiden dat verzoekster geen reële kans op tewerkstelling maakt. Verzoekster brengt niets in tegen voormelde vaststellingen in de bestreden beslissing en geeft verderop in haar verzoekschrift zelf toe dat zij niet vaak werd ingeschakeld in de arbeidsmarkt en dat de laatste tewerkstelling dateert van begin mei 2013. Verzoekster wijt dit aan discriminatie op de arbeidsmarkt en betoogt dat ze door de interimkantoren *“niet geconsulteerd werd buiten haar wil om”*, maar dit bloot betoog doet geen afbreuk aan voormelde vaststellingen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.10. In een tweede middel werpt verzoekster op: *“schending van art. 42bis, §2, 3° J° artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”*.

Verzoekster betoogt als volgt in haar synthesesmemorie:

“Doordat verweerster het verblijf van verzoekster beëindigt zonder rekening te houden met het gegeven dat zij zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar bevindt en zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening heeft ingeschreven.

Terwijl art. 42bis, §2, 3° van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen duidelijk voorziet dat een burger van de Unie, onder welke categorie verzoekster te catalogeren valt, diens verblijfsrecht als werkzoekende met reële kans op tewerkstelling BEHOUDT als hij zich na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar bevindt in een situatie van onvrijwillige werkloosheid én zich ingeschreven heeft bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening.

Met verwijzing naar het omstandig feitenrelaas, inzonderheid punt 1.2. “Beroepsactiviteiten van verzoekster” en met verwijzing naar respectievelijk de stavingsstukken met nrs. 3 tot en met 13 betoogt verzoekster ten genoegte van recht dat zij onvrijwillig werkloos is én dat zij reeds sedert 21 januari 2013 als werkzoekende is ingeschreven bij de VLAAMSE DIENST VOOR ARBEIDSBEMIDDELING.

Verzoekster nam en neemt de tewerkstelling aan die zij krijgt aangeboden van de diverse interimkantoren (o.m. MANPOWER en ADECCO). De laatste tewerkstelling dateert van begin mei 2013! Verzoekster heeft aangetoond dat zij bereid is te werken en gerede inspanningen doet om tewerkgesteld te blijven. Dat zij door de interimkantoren haast niet wordt / werd geconsulteerd is en dan nog maar voor bij zonder korte perioden (soms maar voor 1 dag !) ligt geheel buiten haar eigen wil. (Zie verder)

In het licht van bovenstaande behoudt verzoekster tevens het statuut van werknemer. Ook dit element wordt veronachtzaamd door verweerster waar wordt gesteld in de bestreden beslissing dat “verzoekster geen aanspraak kan maken op het statuut van werknemer

De motivering zoals gehanteerd door verweerster als zou zij geen reële kansen op tewerkstelling genieten is overigens pertinent onjuist. De kansen op tewerkstelling van verzoekster blijken onmiskenbaar uit de door haar sinds haar aankomst in BELGIË geleverde arbeidsprestaties, dewelke in tegenstelling tot wat verweerster op leugenachtige wijze laat uitschijnen wel wat meer om het lijf hebben dan enkele dagen tewerkstelling, en zijn dus wel degelijk “reëel”.

Dat verzoekster weliswaar niet vaak ingeschakeld werd in de arbeidsmarkt voor het voorvallen van haar medische problematieken is een vaststelling, doch dit kan verzoekster niet verweten worden. Het is nog steeds en spijtig genoeg een onbetwist gegeven dat “vreemdelingen”, inzonderheid wanneer zij (nog) niet volkomen de taal beheersen en een andere huidskleur hebben, moeilijk “aan de bak komen” op de Belgische arbeidsmarkt. Verweerster heeft als Staatssecretaris van Maatschappelijke Integratie zelf de verplichting om dit tegen te gaan. Dat verweerster daarin klaarblijkelijk jammerlijk faalt, kan zij verzoekster in casu niet tegenwerpen.

In subsidiaire orde merkt verweerster wederom nog op dat verzoekster niet tijdig de dienstige stukken ter beoordeling aan verweerster zou hebben overgemaakt.

Daarentegen herhaalt verzoekster dat zij zich meermaals heeft aangediend bij de bevoegde diensten op het stadhuis van Sint-Niklaas mét kopie van de diverse interimcontracten waaruit de door haar gepresteerde arbeid bleek, doch zij werd keer op keer wandelen gestuurd.

Minstens kwam het aan verweerster toe om verzoekster, na onderzoek van de stukken die zij telkenmale aanbracht, duidelijk mee te delen welke documenten zij dan wel van haar verwachtte. Zulks is evenwel niet gebeurd, zodat verzoekster daar hoegenaamd geen weet van kon hebben.

Gelet op bovenstaande schendt de bestreden beslissing de Wet, m.n. in art. 42bis, §2, 3° J° artikel 40, § 4, eerste lid, 1°. Het tweede middel is ook ernstig en gegrond.”

2.11. Daargelaten dat de vraag of verzoekster zich bevindt in een toestand van “naar behoren vastgestelde” “onvrijwillige werkloosheid” na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar zoals bedoeld in artikel 42 bis, §2, 3°, van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat het statuut van werknemer slechts kan behouden worden indien het ooit verkregen werd. Echter blijkt nergens uit het administratief dossier dat verzoekster het statuut van werknemer ooit verkregen had. Verwerende partij beschouwt de arbeidsprestaties van verzoekster immers als marginale en sporadische tewerkstelling en stelt dat verzoekster geen aanspraak kan maken op het statuut van werknemer. Verzoekster merkt in haar synthesesmemorie zelf op dat zij niet vaak werd ingeschakeld in de arbeidsmarkt. Verder blijkt uit artikel 42bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet dat het verblijfsrecht in het kader van onvrijwillige werkloosheid beperkt is in de tijd, met een indicatieve tijdspanne van 6 maanden die ondertussen is verstreken zodat verzoeksters belang bij haar kritiek in twijfel kan worden getrokken. De Raad merkt verder op dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoekster als werkzoekende is ingeschreven bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening, zoals vereist door artikel 42bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet. Uit stuk nr. 3 bij het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster op 23 januari 2013 ingeschreven was bij VDAB en stuk nr. 12 bevestigt dat zij werd uitgenodigd door de VDAB voor

een gesprek in het kader van haar begeleiding, doch deze stukken bevinden zich niet in het administratief dossier. De Raad herhaalt te dezen het gestelde in punt 2.6. Ten overvloede, het attest van inschrijving bij de Brusselse dienst voor arbeidsbemiddeling Actiris van 19 augustus 2011, dat verzoekster neerlegde bij haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag, kan in dit kader niet in aanmerking genomen worden, daar verzoekster in het Vlaamse Sint-Niklaas gedomicilieerd is en de VDAB derhalve de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening is, zoals bedoeld in artikel 42 bis, §2, 3°, van de Vreemdelingenwet.

2.12. Verder herhaalt verzoekster dat zij wel degelijk een reële kans op tewerkstelling heeft, maar deze overtuiging kan geen afbreuk doen aan de motivering van de bestreden beslissing.

2.13. Voor het overige volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is ongegrond.

2.14. In een derde middel werpt verzoekster op: *“schending van art. 42bis, §2, 4° J° artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”*.

Verzoekster betoogt als volgt in haar synthesesamenvatting:

“Doordat verweerster het verblijf van verzoekster beëindigt zonder rekening te houden met het gegeven dat zij gestart is met een beroepsopleiding.

Terwijl art. 42bis, §2, 4° van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen duidelijk voorziet dat een burger van de Unie, onder welke categorie verzoekster te catalogeren valt, diens verblijfsrecht als werkzoekende met reële kans op tewerkstelling BEHOUDT als hij start met een beroepsopleiding.

Met verwijzing naar het omstandig feitenrelaas, inzonderheid punt 1.2. “Beroepsactiviteiten van verzoekster” en met verwijzing naar respectievelijk de stavingsstukken met nrs. 19 en 22 betoogt verzoekster ten genoegen van recht dat zij reeds lange tijd gestart is met een beroepsopleiding én deze met vrucht vervolmaakt.

Men kan tevens niet ontkennen dat in het Nederlandse landsgedeelte de kennis van de Nederlandse taal van primordiaal belang is voor de uitoefening van gelijk welke beroepsbezigheid.

In het licht van bovenstaande behoudt verzoekster tevens het statuut van werknemer. Ook dit element wordt veronachtzaamd door verweerster waar wordt gesteld in de bestreden beslissing dat “verzoekster geen aanspraak kan maken op het statuut van werknemer

De motivering zoals gehanteerd door verweerster als zou zij geen reële kansen op tewerkstelling genieten is overigens pertinent onjuist. De kansen op tewerkstelling van verzoekster blijken onmiskenbaar uit de door haar sinds haar aankomst in BELGIË geleverde arbeidsprestaties, dewelke in tegenstelling tot wat verweerster op leugenachtige wijze laat uitschijnen wel wat meer om het lijf hebben dan enkele dagen tewerkstelling, en zijn dus wel degelijk “reëel”.

Verzoekster stelt vast dat verweerster in haar nota met opmerkingen een tegenargument ontleent uit het laatste deel van de laatste zin van art. 42bis, §2, 4° Vreemdelingenwet door te stellen dat er een verband zou moeten zijn tussen de voorafgaande beroepsactiviteiten en de gevolgde beroepsopleiding en dat dit verband in casu ontbreekt.

Verzoekster wijst ter weerlegging daarvan echter op deel één van kwestige zin waaruit duidelijk moet worden afgeleid dat zulk verband enkel vereist is wanneer men VRIJWILLIG werkloos is. Met verwijzing naar wat hierboven reeds omstandig werd uiteengezet is er van zulke vrijwillige werkloosheid in hoofde van verzoekster hoegenaamd geen sprake ! Enig verband tussen voorafgaande beroepsactiviteit en de door verzoekster gevolgde opleiding is dan ook geenszins noodzakelijk.

Gelet op bovenstaande schendt de bestreden beslissing de Wet, m.n. in art. 42bis, §2, 4° J° artikel 40, § 4, eerste lid, 1°. Het derde middel is ook ernstig en gegrond.”

2.15. Verzoekster betoogt dat verwerende partij rekening diende te houden met en te motiveren aangaande de beroepsopleiding die zij volgt. Daargelaten de vraag of een cursus Nederlands tweede taal kan worden beschouwd als beroepsopleiding en daargelaten de vraag of er in casu een verband dient te zijn tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en de door verzoekster gevolgde opleiding, dient de Raad opnieuw op te merken dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoekster een beroepsopleiding volgde, nu zij naliel enig stuk neer te leggen aangaande dergelijke opleiding. Zij kon derhalve niet de verwachting koesteren dat verwerende partij hieromtrent zou motiveren in de bestreden beslissing. Verzoekster kan dit euvel niet rechtzetten door een certificaat van de module NT2 Break-

through 1 en een inschrijvingsbewijs voor een andere cursus Nederlands aan haar verzoekschrift te voegen. De Raad herhaalt dat ook op verzoekster zelf een zorgvuldigheidsplicht rust en verwijst hiertoe naar hetgeen gesteld werd bij de bespreking van het eerste en het tweede middel. De Raad merkt eveneens opnieuw op dat hij niet kan besluiten tot de onwettigheid van de bestreden beslissing aan de hand van stukken waarover verwerende partij niet kon beschikken op het moment van het treffen van de bestreden beslissing.

2.16. Voor het overige volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste en tweede middel.

2.17. De Raad stelt tenslotte vast dat verzoekster de derde kernvaststelling in de bestreden beslissing, met name dat zij niet kan worden beschouwd als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, niet betwist, zodat deze overeind blijft.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA